

дивидуалнитѣ качества на дѣтето, качества въ свръзка, съ които трѣбва да се нареди възпитанието.

Ролята на дома се обуславя отъ това, че периодътъ на сжщинското възпитание е първата дѣтска възраст и истинскиятъ възпитателенъ факторъ, то сж родителитѣ и всички тия що сѣставляватъ сѣмейния кръгъ. Другитѣ възпитателни фактори играятъ второстепенна роль и не сж въ сѣстоание да надомѣстятъ това, което дома не е далъ на дѣтето. Тѣхната задача се заочва слѣдъ като дѣтето излѣзе изъ сѣмейния кръгъ, а успѣхътъ имъ зависи отъ това, що дѣтето донася съ себе си. Тѣ или ще продължатъ работата на дома, да градятъ, или ще трѣбва да рушатъ, а сетне да зидатъ. Забѣлѣзванитѣ недостатѣци въ характера на дѣцата, своеволие, капризность, неуважение, непослушность и пр, които се донасятъ въ училището се дължатъ на безалаберното домашно възпитание. Причинитѣ за дѣто родителитѣ не могатъ да дадатъ на училището това, което то очаква, може да сж многобройни и отъ твърдѣ различно естество, обаче като най-важна прѣчка е невѣжеството, липсата на педагогични познанія, та за туй се отвърщава отъ трудната задача на възпитанието. Да се накаратъ родителитѣ съзнателно и съ присърдце да изпълнятъ своитѣ обязанности при възпитанието на дѣцата си трѣба интелигентията и класното учителство въ съгласие съ основното да работи въ тази посока да просвѣти родителитѣ и да имъ покаже тѣхната обязаность. А това може да се постигне не съ родителско — учителски дружби, съ устави и правилници, а съ искренно и задружно дѣйствиe на всички интелигентни сили у насъ. Въмѣсто укори нека всѣки споредъ силитѣ си плати този нравственъ данѣкъ, ако истински милѣе за запазване добродѣтелитѣ що сж отличавали и пазили бѣлгарина прѣзъ вѣковнитѣ му тежки изпитни. Нека се помни, че само тогава ще имаме благовъзпитана младежъ, твърди характери и вѣрни защитници на бѣлгарщината, когато имаме добри майки и бащи, които съзнателно и съ умение сж изпълнили своята възпитателна роль. Да се завземе само учителството съ тази нова задача и пакъ съвѣстно да изпълнява своитѣ задължения, то би значело да се нагърби съ тяжесть не по силитѣ си. Туй, което днесъ за днесъ е по силата на учителството, е да нареди сегисъ — тогисъ публични сказки по възпитанието, родителски конференции, да устроява училищни тържества, кждѣто трѣба да поканва родителитѣ и настойницитѣ и, когато е възможно, да нареди кжси екскурзии съ участие на родители и ученици. А за да не се хаби трудъ напраздно, както що е ставало до сега, то най добръ би било ако въ правилницитѣ за училищата основно и класно се постанови да бжде задължитено родителитѣ и настойницитѣ да посѣщаватъ конференциитѣ, които да ставатъ въ края на всѣки два мѣсеца. Въ тия конференции ще се разглеждатъ наблюденията върху учащитѣ се отъ страна на родителитѣ и учителитѣ, а така сжщо ще се изслушватъ докладитѣ на нравствено-контролнитѣ комитети, сѣставени доброволно отъ родители на всѣки градски кварталъ.

По втория въпросъ :

Като се осланя на своитѣ наблюдения съвѣтътъ вамира, че въ учащитѣ се гнѣздятъ доста порочни качества, отъ които нѣкой като